

En Macià i el gegant que havia perdut el pas

En Macià tenia sis anys i una passió tan gran que gairebé no li cabia dins del pit: els gegants.

En coneixia els noms, sabia distingir el so de la gralla del batec del timbal i, quan hi havia cercavila, era el primer d'arribar a la plaça. S'asseia ben a prop, amb els ulls oberts de bat a bat, per veure com les figures començaven a girar.

—Quan sigui gran, vull portar un gegant! —deia.

Un dissabte al matí, la plaça del poble feia olor de festa. Els músics afinaven les gralles, els timbalers provaven els seus redobles i la colla gegantera preparava en Roc, el gegant més alt de tots. Duia una faixa vermella, una capa blava i un somriure que semblava capaç d'il·luminar tots els balcons.

En Macià mirava com li ajustaven el vestit quan va sentir una veu molt baixa:

—Ai, ai, ai...

Va mirar a dreta i esquerra. Ningú no semblava haver-la sentida.

—Ai, ai, ai… Avui no podré ballar.

La veu venia de dins del gegant.

En Macià s'hi va acostar i va preguntar en un xiuxiueig:

—Roc, ets tu?

—Sí —va respondre el gegant—. He perdut el pas.

—Com es pot perdre un pas?

—Ahir el sabia: un, dos, volta; un, dos, volta. Però aquest matí m'he despertat i ja no el recordava. Si surto així, entrebancaré la colla sencera.

En Macià va pensar una mica. Potser un pas perdut s'amagava com ho feien els mitjons, sota un llit o darrere una porta. Va mirar sota la capa d'en Roc, al costat dels cavallets i fins i tot dins d'un estoig de gralla. Res de res.

Llavors va sentir els músics.

Tararí, tararà! Bum, bum, bum!

Sense adonar-se'n, el peu d'en Macià va començar a marcar el ritme.

Un, dos, volta.

Un, dos, volta.

—Roc! —va exclamar—. El teu pas no és una cosa que puguis trobar a terra. Potser viu dins la música.

—Però jo soc massa gros per sentir una cosa tan petita —va dir el gegant.

—Doncs l’escoltarem entre tots.

En Macià va anar a buscar la Jana, la cap de colla, i li va explicar que en Roc necessitava assajar una mica. No li va dir que el gegant parlava, perquè allò era un secret entre tots dos.

La Jana va reunir els geganters.

—Comencem a poc a poc —va dir—. Ningú no neix sabent ballar.

Els timbalers van fer un batec suau.

Bum… bum… bum…

En Macià va picar de mans.

—Un, dos!

Els portadors van moure en Roc cap a un costat i cap a l’altre.

—Ara la volta! —va indicar en Macià.

El gegant va girar amb molta cura. La primera volta va quedar una mica torta. A la segona, la capa se li va enganxar. A la tercera, un portador va posar el peu on no tocava i tots van haver de parar.

—No em sortirà —va murmurar en Roc.

En Macià va recolzar la mà a la seva faldilla.

—Quan aprenc una cosa nova també m’equivoco. Però cada vegada que ho torno a provar, el meu cos en recorda una mica més.

Els geganters van respirar, els músics van tornar a començar i en Macià va marcar el ritme.

—Un, dos, volta!

Un intent.

—Un, dos, volta!

Dos intents.

—Un, dos, volta!

Al tercer, la capa blava va dibuixar un cercle perfecte a l’aire.

—Ho he recordat! —va celebrar en Roc.

En aquell moment van sonar les campanes. La cercavila estava a punt de començar.

La plaça es va omplir de famílies. Els infants s’enfilaven a les puntes dels peus i els grans alçaven els mòbils. Quan les gralles van tocar la primera nota, en Roc va avançar.

Un, dos, volta.

La gent va aplaudir.

Un, dos, volta.

En Roc ballava segur i alegre. La seva capa blava volava com una onada i la faixa vermella brillava sota el sol. En Macià caminava al costat de la colla, picant de mans perquè el gegant no perdés el ritme.

En arribar al centre de la plaça, la música es va aturar un instant. En Roc es va inclinar lleugerament cap a en Macià.

—Aquest ball també és teu —li va xiuxiuejar.

La Jana, que havia vist com en Macià havia ajudat durant l’assaig, li va oferir una cinta petita amb els colors de la colla.

—Avui ens has recordat una cosa important —va dir—. Una colla no avança perquè una sola persona ho faci tot perfecte. Avança perquè ens escoltem, ens ajudem i tornem a provar-ho plegats.

En Macià es va lligar la cinta al canell. Se sentia més alt que qualsevol gegant.

Quan la cercavila es va reprendre, el poble sencer va seguir el ritme:

Un, dos, volta.

Un, dos, volta.

I des d’aquell dia, sempre que en Roc dubtava o algun geganter s’equivocava, buscaven en Macià entre la gent. Ell alçava el canell amb la cinta de colors i picava de mans.

Perquè els passos es poden oblidar, però quan una colla batega unida, sempre els pot tornar a trobar.